

OPINIONS

Nº 56 - Any 2014

Resposta a l'Albert Einstein de la seva filla

Estimat pare:

He rebut la teva carta amb una barreja de sorpresa, alegria i curiositat i passo a comentar breument els punts que m'han semblat més rellevants.

Dius que:

Molts companys científics buscant una teoria unificada de l'univers van oblidar la més invisible i poderosa de les forces. Una força que inclou i governa a totes les altres i que, fins i tot, està darrere de qualsevol fenomen que opera a l'univers.

Aquesta força universal és... l'amor.

L'amor, és la part més important que dóna essència a la vida.

Fas una al·legoria molt bonica d'aquest sentiment i tens raó quan dius que és la part més important que dóna sentit a la vida, però, per desgràcia, entre nosaltres no va estar així.

Sempre vas sobreposar la feina, que comportava les teves investigacions, a la demostració de qualsevol sentiment i, això va fer que, al no haver cap mostra d'afecte palpable entre tu i jo, l'estima tan forta que sentia cap a tu, s'anés refredant mica en mica.

No vas ser un pare per compartir moments d'alegria o desencís propis d'una nena, d'una adolescent i més tard d'una jove. No et va interessar mai com pensava, ni quina era la meva música preferida, o quin tipus de lectura m'agradava.

Quan m'acostava cap a tu, sempre estaves massa enfeinat per dedicar-me uns minuts; deies que "no em podies atendre, que ho faries més tard". Jo sempre esperava aquell moment, però, aquell "més tard" no arribava mai.

Vaig haver d'aprendre a empassar-me moments d'alegria i de tristor, a prescindir de l'abraçada que tant vaig anhelar, a resoldre els problemes per a mi mateixa i a no fugir davant les dificultats.

Tot plegat em va fer forta, però... a canvi d'un preu molt alt... La manca d'una mostra de la teva estimació.

Dius també:

Amb aquesta carta vull fer-te saber que lamento profundament l'haver dedicat, com a prioritat, la meva vida a la investigació i no haver sabut expressar tot l'amor que sentia per tu.

Però com descriu en la meua teoria, el temps és relatiu, per tant, mai és tard per rectificar.

Suposo que, el passar a la història com un gran físic i matemàtic, amb una identitat pròpia, et deu haver donat molts moments de satisfacció i, no hauries de lamentar haver dedicat la teua vida a la investigació, ella, ha estat per tu tot l'aliment emocional i psicològic que necessitaves, la resta, no et va interessar.

Però, el que ha estat una llàstima és que no hages sabut compaginar les teves investigacions amb la força sublim i gratificant que produeix estimar, ser estimat i alhora, donar i rebre mostres d'aquesta estima.

Mitjançant teoremes i equacions, sembla que has aconseguit descobrir si el temps és absolut o relatiu. Però, tinc curiositat per saber com definiries, de manera entenedora, el temps que vàrem passar junts i, el que sembla, sortosament, pot devenir: ¿absolut o relatiu?.

Els meus coneixements de física són els elementals de l'època d'estudiant i més tard els adquirits encuriosida per saber alguna cosa referent a les teves teories, de les quals, la demostració numèrica que has fet m'ha semblat un veritable galimaties.

Això no vol dir, que no tingui uns arguments que, ben segur, quan els llegeixis, et posaràs les mans al cap i et semblaran puerils i desbaratats. Però, no em preocupa que puguis pensar això, ans el contrari, m'agradarà fer-te'n cinc cèntims malgrat saber que les meves teories són... "d'estar per casa".

Anomeno el temps passat, com un temps absolut, perquè ha quedat enrere, és impossible de modificar, no depèn de res i resta encaixat entre dos punts.

Ara bé, a l'espai de temps que hi ha des de l'avui fins el final d'un futur proper o llunyà, l'anomeno relatiu. No el podem mesurar, la seva durada dependrà de factors indeterminats que podran anar modificant-se a mida que anirà passant el temps fins arribar a un punt final X. Llavors, passarà a ser absolut.

No sé si hauré sabut explicar-me. A vegades, per ignorància, no sabem expressar conceptes amb l'exactitud que ens agradaria i podem donar una impressió equivocada del que realment hem volgut dir.

Un tema apassionant. Desitjo que, algun dia, puguem establir un diàleg sobre aquestes teories, per a tu tan senzilles i per a mi tan complicades.

Segueixes dient:

L'amor és gravetat, perquè fa que unes persones se sentin atretes per altres.

Isaac Newton (1642-1727) va descobrir quina era l'equació matemàtica que expressa la llei física d'atracció entre dues matèries (la força de la gravetat) encara que estiguin separades per una gran distància. Però, mai va saber explicar el perquè s'origina aquesta atracció quan no existeix la matèria i només hi ha una "força" intangible que empeny "una ànima" cap una "altra ànima".

L'amor és potència, perquè multiplica el millor que tenim, i permet que la humanitat no s'extingeixi en el seu cec egoisme.

És cert, l'amor multiplica el millor que tenim, però, el principal contribuent a que la humanitat no s'extingeixi és l'instint de supervivència i la procreació, on no sempre l'amor és present.

L'amor revela i es revela. Per amor es viu i es mor.

Quan aprenguem a donar i rebre aquesta energia universal, comprovarem que l'amor tot ho venç, tot ho transcendeix i tot ho pot.

També és cert. L'amor és tan poderós i enlluernador quan s'apodera de nosaltres que ens dóna energia per vèncer-ho tot. Inclús donaríem la vida per a qui ens inspira aquest sentiment.

Després del fracàs de la humanitat en l'ús i control de les altres forces de l'univers, que s'han tornat contra nosaltres, és urgent que ens alimentem d'una altra classe d'energia i, l'amor... és l'única resposta.

M'ha quedat una incògnita sobre aquest punt. Suposo et deus referir al mal ús que s'ha fet i és fa, mitjançant experiments, basats en teories de grans científics.

¿Vares sospitar en alguna ocasió que el descobriment de l'energia nuclear, a part d'ésser útil per l'obtenció d'energia elèctrica, tèrmica i mecànica, podia fer-se servir amb finalitats bèl·liques i destruir una part del nostre planeta incloent els seus habitants, com va passar a Hiroshima amb la bomba atòmica?

Desitjo i espero la teva comprensió i que sàpigues perdonar el no haver correspost a l'amor que sempre m'has manifestat.

Amb aquestes paraules acomiades la teva carta. Un acomiadament molt bonic amb penediment i, alhora... amb esperança.

Pare: A la recta final de la teva vida no t'angoixis pensant que el teu comportament cap a mi no fou l'adequat.

Diuen que, perdonar, és un gran acte d'amor.

Malgrat han hagut de passar molts anys per comprendre el teu comportament, a aquestes alçades de la meua vida ja no et tinc cap mena de rancúnia.

El passat, passat està, hem de deixar enrere el succeït entre nosaltres i mirar endavant. ¡¡Mai és tard per rectificar!! ¡¡Fem realitat l'oportunitat que tenim de modificar un futur que per mi es presentava molt trist pensant que, ja no rebria mai, per part teva, cap demostració d'estima.

Desitjo que aquest primer contacte que hem tingut després de tants anys, serveixi com inici per recuperar el temps perdut i poder passar moltes estones conversant, des de les coses més ínfimes fins grans raonaments filosòfics.

Sempre t'he estimat i sempre t'estimaré.

El cel no és menys blau perquè els núvols l'hagin amagat... un temps.

La teua filla

Una opinió personal

Aquesta és la resposta que jo hagués fet si l' Albert Einstein hagués estat el meu pare.

Mª Mercè Usón